

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB : 1846

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB : 1846", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 20*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 , s. 1.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb-txt-shoot-n47.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 20

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB:47

#

En Anmærkning til *Bogen om Adler*, som ikke blev brugt.

Joh. Climacus er, som jeg seer, blevet anmeldt i et Hefte af Scharlings og Engelstofts Tidsskrift. Det er en af disse sædvanlige Skillings-Anmeldelser, der skrives »i et meget godt Sprog med Punktum og Komma paa rette Sted. Saadan en theologisk Candidat, eller saadan en gradueret Person, der forøvrigt aldeles ingen Competence har til at tale med, afcopierer Indholdet saa nogenlunde, og derpaa tilføier han Censuren, som her er omtrent denne, at J.C: vel er berettiget i den Maade, paa hvilken han gjør det Dialektiske gjeldende, men (ja, nu kommer Viisdommen) paa den anden Side maa man ikke glemme Mediationen. J.C: er historisk saaledes situeret: han er begyndt efter Hegelianismen. J.C: veed upaatvivleligt om Mediationen nok saa god Beskeed som saadan en theol. Candidat. For om muligt at trænge ud af Mediationens Forhexelse, bestandigt kæmpende mod denne, bragte J.C: ved den qualitative Dialektiks Anstrængelse Problemet afgjørende paa Spidse (hvilket ingenlunde saadan enhver theol. Candidat, gradueret Person og Skillings-Anmelder kan) – og saa bliver Bogen anmeldt saaledes : Bogen bliver ved Hjælp af en anerkjendende Anmelders Klodderagtighed tilintetgjort, tilbagekaldt, casseret. Og Anmelderen bliver sig endog selv vigtig; det seer næsten fornemt ud, at Anmelderen saaledes staaer høit over Forfatteren – ved Hjælp af en elendig Specimens-Phrase. Anmelderen er saa ubetydelig, at han neppe vilde være istand til at skrive en Anmeldelse, hvis man tog Bogen fra ham, thi han copierer med en mistænkelig Ængstelighed; og en saadan Anmelder bliver saa vigtig til Slutningen. Men paa den Maade maa en Forfatter; han maa anvende Tid, Flid, han maa anstrænge sig for at sætte Problemet paa Spidsen: og saa kommer en anerkjendende Anmelder og hjælper Sagen og Bogen tilbage i den gamle Suppedage. Og Forfatteren læses ikke, men Anmelderen henleder Opmærksomhed paa ham, og Anmeldelsen læses, og Læseren maa uvilkaarligt tro Anmeldelsen fordi den er anerkjendende, den Anmeldelse, der ved Hjælp af Anerkjendelsen har tilintetgjort Bogen. Mundus vult decipi. Men dette er Følgen af, at det at være virkelig Forfatter er bleven en opoffrende Existents, og Følgen af, at der har dannet sig en Mellemstab af Spillemand (Skillings-Anmelderne), hvis Næringsvei flourerer. Og da man er vant til den raeste, tølperagtigste Gade-Dreng-Tone i Blade, saa mener formodentligen en Anmelder, at naar han ovenikjøbet er saa artig at anerkjende Bogen – saa kan han godt gjøre den til Sladder. Johannes Cl. vilde formodentligen sige: nei Tak, maa jeg saa hellere bede at blive udskjeldt; at udskjeldes gjør Bogen ingen væsentig Skade, men at anerkjendes paa den Maade er at tilintetgjøres,

saavidt det er Anmelderen muligt, den godmodige og rare men noget dumme Anmelder. En Forfatter, der virkelig forstaaer sig selv, er bedre tjent med slet ikke at læses, ell. med at have 5 virkelige Læsere, end med ved Hjælp af en godmodig Anmælders Anerkjendelse at faae den kun altfor udbredte Forvirring med Mediationen udbredt ved Hjælp af sin egen Bog, der netop var skrevet for at kæmpe mod Mediationen. Men det Begreb: Forfatter er i vor Tid paa en høist usædelig Maade bleven forvansket.